

selv en Tid havde været Lærer i de øverste Klasser i et københavnsk Pigeinstitut, og at han endnu kunde vaagne om Natten af Skræk, fordi han havde drømt, at han stod foran Døren til Klasseværelset og igen skulde derind og undervise.

„Jeg tror, at bare det, at jeg vilde være Præst, gjorde mig lidt komisk i de unge Damers Øjne. De kom bestandig med de taabeligste Spørgsmaal til mig i den Anledning.“

Jytte tænkte ved sig selv, at Pigebørnene naturligvis allesammen havde været forelsket i ham, og den naive Mand havde ikke forstaaet det.

„Hvad var det for en Skole?“

„Det var Magda Evsens Institut paa Østerbro. Jeg maa ofte tænke paa, hvad der vel er bleven af mine gamle Elever. Der var virkelig saa meget godt hos mange af dem. Det var bare, som om hverken Sorg eller Glæde rigtig kunde faa nogen Magt over dem. Ikke engang deres Fornøjelser tog de rigtig alvorligt. — Men det gælder jo forøvrigt om de fleste Mennesker.“

„Hvad for Fag var De Lærer i?“

„Kun i Religion.“

„Naa — ja, det er vist næsten ogsaa det allervanskeligste. Der er jo nu Tale om helt at stryge Religionstimerne i hvert Fald i de øverste Klasser for at skaffe Plads til de mange nye Fag.“

„Ja, det er der jo.“

„Vi kom til at tale om det igaar hos Doktor Gaardbo. Doktoren vilde have noget indført i Stedet for — jeg tror, han kaldte det for praktisk Levelære. Det kan der ogsaa være god Brug for.“

Hun sagde dette ganske uden Bagtanke, ja uden at ane, at der kunde være noget saarende for Præsten deri. Men hun mærkede paa hans Tavshed, at han var bleven forstemt.

„Hvad kan jeg have sagt?“ — tænkte hun.

I det samme hørte de nogen komme. Det var Fru Bertha, der nærmede sig inde fra Lindealleen. Præsten rejste sig og hilste.

„Goddag, Hr. Pastor!“ sagde hun og rakte ham venligt Haanden. „De har ogsaa trodset Varmen.“